

ISTORIA NOASTRĂ

PUBLICAȚIA CERCULUI DE ISTORIE - ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 ALEXANDRIA - NR. 2 - ANUL II

Amintiri din Al II –lea Război Mondial

Anais Mihai, cls. a V-a A Interviu cu veteranul de război Ciobanu Marin din com. Buzescu (n.1923)

Mă numesc Ciobanu Marin și sunt veteran de război, născut în anul 1923. Totul a început când am fost luat în război. Prima dată am fost încorporat în orașul Hațeg, în anul 1944, pe 20 mai, la Batalionul 10. În august 1944 am luat parte pe front contra Germaniei până în 1945, când Germania a fost cucerită de ruși, americani și aliații lor. Pe linia întâi de bătaie noi trăgeam în nemți ca să nu pierdem și ei trăgeau în noi ca să nu piardă. Pe poziții noi ne căram morții și răniții, iar ei la fel.

Pe front trebuia să stai în tranșee ca să îți aperi viața. Mâncarea ni se aducea noaptea deoarece ziua nu puteau din cauza luptelor. Cea mai grea bătălie a fost la Oarba de Mureș acolo au murit cei mai mulți ostași.

Pe data de 23 august 1944 Romania s-a aliat cu Rusia. Pe front când îți dau ordin să înaintezi trebuie să înaintezi ca să rupi frontul, iar nemții țineau rezistența ca să nu le rupem frontul. Când ocupai poziția trebuia să faci o groapă și să pui mitraliera în bătaie, și când primeai ordin de înaintare trebuia să tragi și să înaintezi.

Noi mergeam după ei și ei trăgeau ca să nu îi prindem și să îi luăm ca prizonieri. Morții lor îi luam noi și îi puneam într-o groapă. Răniți îi duceam la spitale și prizonierii erau duși în lagăre. Frontul din Germania a ținut 9 luni. Iarna săpam gropi și puneam frunze. Eram îmbrăcați în cojoace și aveam căciuli. Luptam mai mult pe munte și acolo ni se aducea mâncarea pe cai și apoi plecau. Când mâncam nu aveam lumină, pentru ca inamicul să nu ne vadă.

PAGINA NR. 3
Străbunicul meu a
capturat un ofițer
ungur în Primul
Război Mondial

PAGINA NR. 4
Străbunicul meu ochitor
de tun a fost rănit în Al
Doilea Război Mondial și
luat prizonier de ruși

PAGINA NR. 11
De la Șoimii Patriei ...
la Pionieri
PAGINA NR. 16
Amintiri din comunism

Muniția o aveam asigurată și erau 4-5 soldați care ne serveau cu muniție. Tunurile și artileria înaintau din spate. Aveam comandant, general și colonel. Colonelul lupta cu noi, dar stătea mai în spate. Inamicul se retrăgea 30-40 km și noi înaintam. O mitralieră ajungea până la 2.000 de metri. Dacă nu ieșeau din tranșee noi îi luam ca prizonieri și îi trimiteam în lagăre. La un post de mitralieră era un sergent și 4-5 soldați, la o distanță de 800-900 de metri era următorul post. Comunicam prin bobine sau prin codul morse. De multe ori se rupea firul și nu mai aveam comunicație decât dacă le legam din nou. Prizonierii din Rusia nu primeau mâncare de ajuns, astfel, de foame mâncau ce găsea: precum coji de cartofi sau firimituri. Din aceasta cauză foarte mulți se îmbolnăveau și mureau. Prizonieri, de foame adunau oase de la bucătărie le pisau și le mâncau. De multe ori nu aveau apă și mureau de sete. Când treceam prin lanuri mâncam ce găseam. Când s-a terminat războiul am plecat în țară și am mers fiecare la unitatea lui, și am predat armele. Războiul nu este bun!

Veteranul de război Ciobanu Marin și eleva Mihai Anais, decembrie 2017

Străbunicul din război

Andrei Drăgan , cls. a V-a A

Când eram mic străbunicul îmi povestea, că a fost în Basarabia. Acesta aflându-se în război chinându-se, neavând de unde să bea apă, să mănânce, fiind iarnă grea. Când străbunicul a vrut să vină acasă, întorcându-se din Basarabia cu trenul, era să fie împușcat de ruși, pentru că rușii ocupase toată comuna. Străbunicul având noroc că știa puțină rusă și având un ham de ofițer, soldații ruși s-au speriat crezând că străbunicul este ofițer român.

Străbunicul meu a fost împușcat în picior

Maria Savu , cls. a V-a B

Străbunicul meu a fost în război timp de un an, a fost împușcat în picior, o rană grea. Trebuia să stea internat câteva săptămâni. Doctorul l-a trimis acasă să se refacă. El a plecat înapoi la război, după ce s-a făcut bine, să lupte pentru apărarea patriei noastre România.

Străbunicul meu Ion a capturat un ofițer ungar în Primul Război Mondial

David Pantelie , cls. a V-a A

Străbunicul meu a participat în perioada 1916 – 1919 la războiul pentru întregirea patriei. A luptat la granița României cu Ungaria. Avea gradul de sergent și patrula la graniță cu doi soldați.

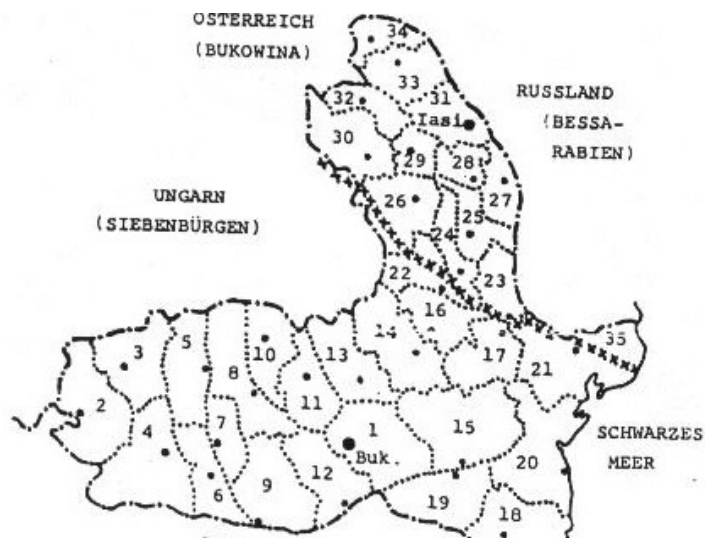
Într-o zi , străbunicul meu s-a dus la o cârciumă să bea o băutură și el. Atunci intrase un cetățean și a luat și el o băutură.

Străbunicul meu a închinat paharul, ridicându-l în cinstea Țării Românești și pentru Victorie. Civilul care intrase, era beat și la auzul celor spuse de bunicul meu, a ridicat un scaun și a început să lovească în stânga și dreapta, semn că vrea să bată pe cineva. Străbunicul meu Ion, s-a apărat cu baioneta. Au sărit în ajutorul lui și alți camarazi, însă ungarul a fugit.

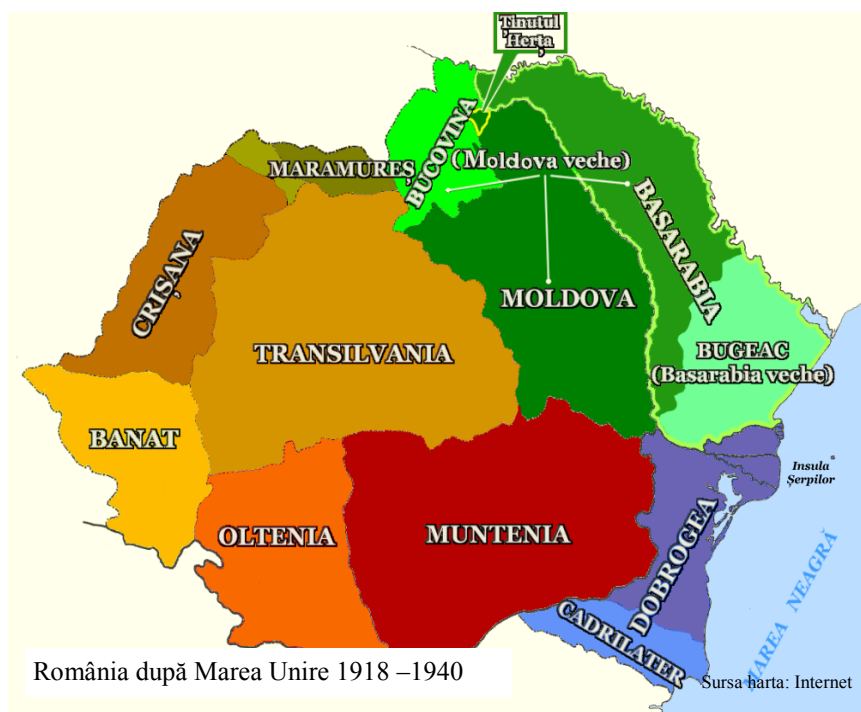
Într-o altă zi, când patrula cu soldații lui, au observat că le dispăruse firul de telefon. Plecaseră să vadă ce se întâmplă și au văzut același bărbat care strângea cabul de telefon într-o căruță trasă de doi cai. Străbunicul l-a somat să oprească, el nu a vrut, apoi s-a repezit cu patul puștii spre ungar și l-a lovit și l-a trântit. Ungurul s-a ridicat și a vrut să-l scuipe pe străbunicul Ion. Când l-a scuipat – au sărit dinții din gură.

Ungurul a recunoscut că este ofițer ungar. Străbunicul meu l-a luat prizonier și l-a dus la garnizoana militară. Pe drum, ungarul aruncase arma într-o curte.

Momente dificile erau pe front în tranșee, când străbunicul și camarazii săi erau nevoiți să facă mămăligă în căștile de pe cap, pe care le foloseau ca pe tuci.

România înainte de Marea Unire; Sursa harta: Internet

Străbunicul meu, ochitor de tun în Al Doilea Război Mondial, a fost rănit la mână și picior, apoi luat prizonier de ruși

Andrei Moraru cls. a V-a A

Bunicul mamei mele și străbunicul meu, Fieraru Tudor (n. 1919), din Țigănești, jud. Teleorman.

După izbucnirea celui De-al Doilea Război Mondial a fost încorporat în Armata Română ca militar în 1941, la unitatea U.M. „2 Artilerie de Gardă Divizia Mihai Bravu – Giurgiu”.

A luptat ca ochitor de tun. A fost o perioadă de 6 luni la Constanța, unde a fost instruit, dar în același timp lucra și la magazia de efecte militare și alimente.

Avea un camarad care făcea gardă timp de 3 ore la un lagăr de evrei deținuți de unitățile germane. L-a rugat pe camarad să îi facă o tură într-o noapte. Conștient de riscuri, s-a pregătit bătând sub manta 2 – 3 pâini și 2-3 conserve. Când a ajuns la post a fost foarte impresionat văzând mame cu copiii mici, bătrâni, bărbați care erau lăsați să moară prin înfometare. Atunci a scos proviziile care le luase și le-a împărțit. Doar că au apucat foarte puțin din ele. Acesta a fost impresionat până la lacrimi.

Străbunicul meu a fost trimis pe frontul de Est, unde a luptat împotriva armatei rusești, alături de Germania nazistă.

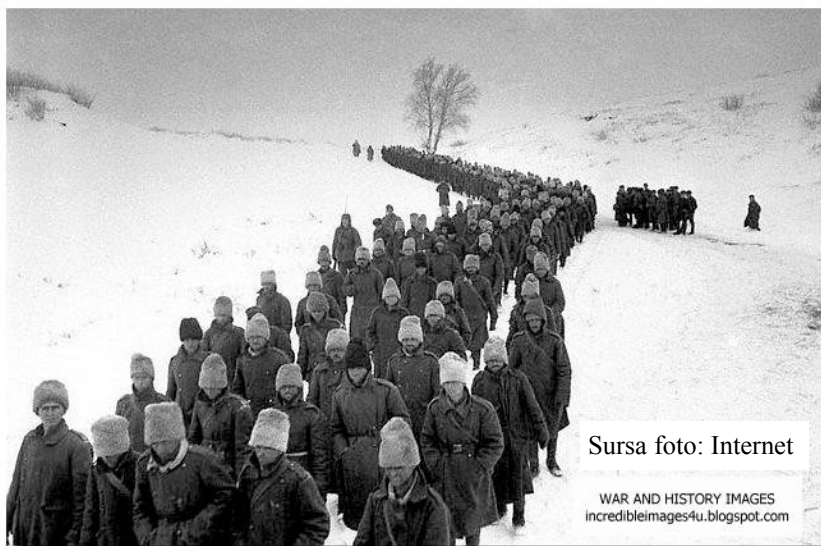
Aflându-se în Moldova, într-o bătălie pe care erau pe cale să o piardă, bateria lui de artilerie s-a retras, iar el a lăsat siguranța bateriei cu un punct fix : „Când rușii vor trece Grădina Pătrată, te retragi la vechea poziție de luptă”.

Străbunicul s-a conformat, iar la vechea poziție de luptă și-a găsit calul legat, care era la fel de bine instruit ca și soldații, acel cal știa să se culce la pământ cu călăreț cu tot în caz de pericol.

În drum, până la locul unde era noua poziție a fost lovit de gloanțe pe care nici nu le-a simțit. Tunica militară era strânsă la manșetă cu un elastic, acolo a văzut două firișoare de sânge. Când să coboare după cal a reușit să ridice numai un picior, iar celălalt i-a rămas agățat în scara, pierzându-și cunoștința.

Sursa foto: Internet

Sursa foto: Internet

WAR AND HISTORY IMAGES
incredibleimages4u.blogspot.com

Ca să îl poată dezbrăca au fost nevoiți să taie mâneca vestonului, cizma și pantalonii, deoarece sângele se închegase. Fusese rănit la mâna dreaptă, de la cot la umăr, fără să atingă osul, piciorul stâng și el rănit.

Din braț i s-au extras două gloanțe, iar cu cele din picior a rămas. În timpul războiului a ajuns până la Odessa, în Pen. Crimeea.

Sunt doar câteva din povestirile străbunicului.

Întorcându-se în țară prin punctul Ungheni la 24 august 1944, împreună cu unitatea din care făcea parte, au fost luați prizonieri și duși Asia mică. A fost eliberat după 4 ani, la 12 august 1948.

În prizonierat a dus o viață foarte grea, unde lipsea mâncarea, care se rezuma la un cazan de 100 de litri în care se fierbeau 3-4 kg de tărâțe.

Erau duși la muncă în camioane descoperite indiferent de climă, unde cio-pleau un tunel de cale ferată. La munca aceasta, dacă nu îndeplineau norma, nu primeau mâncare. Dormeau în barăci de scândură prin care iarna fluiera vântul. Într-o perioadă s-a îmbolnăvit foarte grav, a fost dus la un spital în care condițiile erau asemănătoare ca cele din lagăr. Dormeau pe paturi comune, unul lângă altul.

Într-o noapte s-a trezit înghesuit, rugându-l pe cel din stânga să se miște puțin, dar acesta era mort. L-a mișcat și pe cel din dreapta, dar și acesta era mort. Emoțiile momentului l-au făcut să țipe. Auzindu-l medicul, o femeie a mers la locul de dormit unde a constatat decesul celor doi și a spus: „*Dacă pe acest om l-a sărit moartea și eu trebuie să fac tot ce pot să îl scap!*”. După ce s-a vindecat l-a făcut infirmier.

Sunt câteva episoade din viața grea prin care bunicul meu a trecut. În lagăr acești oameni nu aveau nume, aveau numere. După mai multe negocieri cu U.R.S.S. au fost eliberați mai mulți prizonieri, printre care și străbunicul meu.

Străbunicul a crezut că nu se va întoarce niciodată la familia sa, care nepri-mind vești de la el îl credeau mort.

Străbunicul meu, deși a trecut prin atâtea lupte a fost mândru că a putut po-vesti nepoților cele întâmplare, iar eu la rândul meu, sunt mândru că sunt strănepotul lui și pot povesti mai departe despre faptele lui.

Sursa foto: Internet

Străbunicul în Al Doilea Război Mondial

Iustin Haită , cls. a V-a A

Al Doilea Război Mondial s-a desfășurat între 1939-1945. România a participat din 1941. El a implicat majoritatea statelor lumii și a provocat moartea a peste 60 milioane de oameni.

În cazul României obiectivul principal era eliberarea Basarabiei de sub ocupația Sovietică.

La acest război a participat și fratele străbunicului meu.

Din amintirile vagi ale străbunicului meu am aflat că fratele său era cel mai mare dintre frați. Cu lacrimi în ochi își amintește că vremurile de atunci erau frumoase cu toate neajunsurile care erau. Făcea parte dintr-o familie cu 4 frați. La 10 ani fratele său a renunțat la școală pentru că tatăl său se îmbolnăvisese grav, iar el fiind cel mai mare dintre frați trebuia să aibă grijă de acesta, să se ocupe de treburile gospodărești.

La vârsta de 18 ani a plecat la armată, în București, apoi a fost trimis pe front să lupte în Armata Română, alături de cea Germană, împotriva Armatei Roșii (a rușilor), în Reg. 83 Infanterie.

Viața pe front a fost foarte grea, după spusele străbunicului meu. Ziua dormeam în tranșee, iar noaptea plecau, să nu fie văzuți. câteodată primeau supă înghețată, nu aveau hrană zgâriau cu un ciob de oală oase pe care le aveau în buzunar sau rodeau curelele de la pantaloni. Ca să potolească setea sugeau niturile de la vagoane.

A fost împușcat în antebrațul drept în timpul unei lupte, iar din această cauză nu a mai putut să folosească niciodată 3 degete. Fiind rănit a fost trimis acasă. Fratele străbunicului meu a fost un om curajos și priceput în luptă. A fost decorat și a primit titlul, mai târziu, de „Veteran de război”.

Străbunicul meu pe frontul de Est în Al Doilea Război Mondial

Satmari Daria, cls. a V-a A

Străbunicul meu, Răboj din Bragadiru a participat la Cel De-al II – lea Război Mondial. Țara noastră s-a aliat la început cu Germania să recupereze Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța pe care ni le luaseră Rusia în 1940. În 1944 am întors armele împotriva Germaniei Naziste pentru a recupera NV Transilvaniei de la Ungaria.

El a luptat pe frontul de est și a ajuns până la Odessa, în Pen. Crimeea, povestea cum au mers pe jos mii de kilometri. Erau atacați cu avioanele de către ruși. Mulți camarazi alături de care a luptat și-au pierdut viața în asemenea atacuri sau pe front, în tranșee, iar unii au fost luați prizonieri.

A fost nevoit să trăiască cu o bucată de pâine timp de câteva zile, din cauza bombardamentelor nu puteau fi aprovizionați.

La întoarcerea în țară a venit pe jos de la Cotul Donului, până la Chișinău, peste 1000 km.

Îmi pare rău că nu l-am cunoscut în realitate, ci doar din povestirile bunicului.

Tatăl meu în armată

Mario Pieleanu, cls. a V-a A

Efectuarea stagiului militar în timpul comunismului era obligatoriu. Din anul 2007 nu mai este obligatoriu. Tatăl meu a făcut armata la București, la infanterie. La început a fost soldat 45 de zile, după care a depus un jurământ militar. Acest jurământ îl depuneau toți soldații care jurau să - și apere țara și neamul, chiar cu prețul vieții.

El a devenit gradat în urma unei școli de gradati, apoi avea grijă de militari, pe care îi instruia 3 luni, pentru pază.

Bunicul meu

Tatăl meu

O zi neobișnuită din armată

Ioana Dobrin , cls. a V-a A

Bună ziua! Numele meu este Dobrin Cristian și am să vă relatez o întâmplare reală dintr-o zi mai neobișnuită din cadrul stagiului militar pe care l-am efectuat între anii 1996/1997, în București.

Am început stagiul militar la UM 0456, pe Bulevardul Timișoarei în București, aceasta fiind o unitate militară înregimentată sub arma Jandarmeriei Române.

Aici am efectuat trei luni o perioadă de instruire și pregătire fizică, psihică, mentală și intelectuală, pentru restul perioadei de 9 luni.

Am obținut rezultate bune în această perioadă și am fost repartizat într-o subunitate a unității UM 0456, numită "Acumulatorul" București, subunitate care se află în zona de ieșire din București, pe raza localității Pantelimon.

O zi obișnuită de serviciu pază și protecție în cadrul și în perimetrul fabricii de baterii auto "Acumulatorul" București, începea la orele 00.00 noaptea, pentru o săptămână, iar în următoarea săptămână începeam serviciul de pază la orele 12:00 ziua.

Acest lucru am făcut, în acel dispozitiv de aproximativ 20 de soldați în termen, împreună cu un subofițer angajat.

Slujba mea ca ajutor comandant de gardă a subunității mai sus menționate, era să asigur bună funcționare a dispozitivului de pază în această fabrică.

Zilnic de aproximativ trei servicii de câte 5-6 ore luam și dădeam în primire arme și armament de război soldaților, colegilor mei pentru asigurarea pazei, apoi îi conduceam în formație pe zona de perimetru în această fabrică.

Soldații (santinelele) având zilnic misiunea, de a stă de pază în foișoare din tablă dispuse la înălțimea de 3-4 m deasupra solului, pentru a putea avea vizibilitate.

Într-o seară, în timpul efectuării serviciului de gardă, pază și protecție, unul din soldați a găsit în foișor o sticlă, ce conținea cu un lichid de culoare închisă, acesta fiind sigur că în sticlă se află ceva băutură probabil a gândit că-i vin, și băut din sticlă.

Surpriză neobișnuită, pentru acest coleg al meu de cazarmă, a fost să constate cu stupefație, că în sticlă era o formă de acid care se folosea în fabrică la confecționarea bateriilor electrice auto.

Instantaneu acest soldat a fost ars de acest lichid acid, la nivelul căilor aeriene superioare, lucru care a produs alertarea mea și a comandantului subunității de jandarmi cu care eram în serviciu pe acea tură de seară.

Amuzamentul și tragicul situației a fost faptul că soldatul nostru buclucaș, din neatenție și din plăcerea de a consuma băuturi alcoolice s-a ales cu o arsură zdravă la nivelul guri, acesta sărind de durere prin geamul ușii foișorului în acel moment.

Evenimentul s-a încheiat cu bine, soldatul fiind imediat înlocuit, acestuia fiindu-i acordate măsurile medicale de urgență.

Concluzia și învățătura acestei istorisiri, este să fim atenți și să nu dăm crezare, lucrurilor ce seamănă a fi ceva ce noi ne-am dori, pentru că uneori acestea, ascund surprize și chiar pericole ce ne pot pune în pericol viața.

Bănuiesc că acest camarad al nostru, după ce a trecut prin această experiență de a "degusta din sticle," fără să cunoască conținutul și proveniența sticlelor, a putut învăța ceva.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea.

Jandarmi din UM 0456, "Acumulatorul" București, 1997

*Printre militarii de pe tanc este și tatăl elevului
Angel Cristian Măgureanu , cls.a V– B*

Tatăl meu, artilerist în armată

David Pantelie , cls. a V-a A

Tatăl meu, Pantelie Eugen, a lucrat la UM 1462 din orașul Alexandria ca sergent angajat.

El era artilerist. Vara mergeau în aplicații la Babadag.

Pentru a pleca în aplicație ei aveau de făcut o serie de pregătiri. Ei îmbarcau tunurile pe platforma de tren cu tehnică militară și muniție.

Trenul cu muniția și tunurile făceau pe drum o zi și o noapte, iar tatăl meu și colegii lui mergeau și ei cu același tren. Tatăl meu era antitanchist, el trăgea cu tunul în tancuri.

Când ajungeau în gara Babadag ei descărcau tunurile și tehnica militară și de aici până în poligonul de tragere le transportau cu autovehicule 6 x 6.

Ajunși în poligon ei descărcau muniția și tehnica militară, iar ziua următoare primeau ordinul de tragere cu muniție reală, cu proiectile de calibrul 100 mm.

Lăzile conțineau două proiectile, iar un proiectil cântărea 40 kg. Ei amplasau tunurile în poziția de tragere, îngropând fețele de la tun în pământ asigurându-le cu chituci de lemn, să nu sară tunurile în timpul tragerii, deoarece aveau un recul foarte mare.

Când trăgeau în tancuri le zburau șenilele, turelele și tevile. Tancurile în care trăgeau erau scoase din uz. Ei trăgeau indiferent de vreme. Tatăl meu era unul din cei mai buni ochitori.

UM 1462 a ieșit de foarte multe ori pe locul I la concursuri și datorită tatălui meu.

Mergea în aplicații militare. Într-un an a participat la o simulare de război, unii atacau, iar alții se apărau. Se trăgea cu gloanțe de manevră.
Stagiul militar l-a maturizat, responsabilizându-l în viața de zi cu zi.

Ambele foto militare - Daria Satmari, cls. a V-a

De la șoimii patriei la pionieri

Daria Satmari, cls. a V-a A

Pe vremea comunismului, copiii de grădiniță erau „Șoimii Patriei”, la școală deveneau Pionieri, iar la liceu UTC – ciști (membri ai Uniunii Tineretului Comunist). Elevii care învățau bine erau făcuți pionieri în clasa a II-a, primeau o cravată roșie, pe care trebuia să o poarte de gât în fiecare zi. Pionierii erau conduși de comandanți de grupă, care purtau un șnur roșu. Clasa de elevi era condusă de un comandant de detașament, un fel de șef al clasei. Acesta avea un șnur galben.

Cel mai important pionier pe școală primea un șnur albastru și titlul de comandant de unitate. Mama mea a fost comandant de detașament.

Depunerea jurământului de pionier

Tatăl meu, în armată

Marilena Jianu, cls. a V-a A

Am fost chemat la verificarea de la Comisariat, unde a fost o evaluare pe cinste și am fost repartizați după examenul dat. A fost foarte greu examenul dar am trecut cu brio.

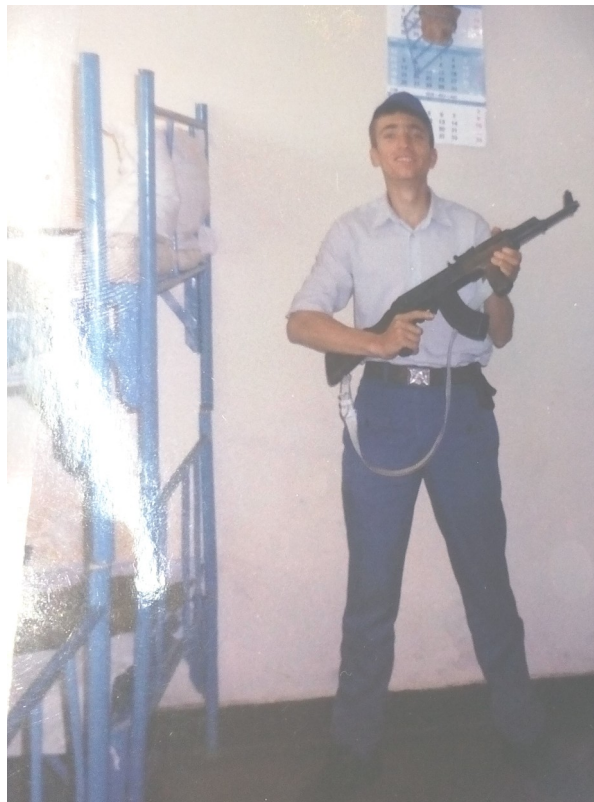
Am fost dat la o unitate din București. A venit timpul prezentării la unitate, mi-am făcut așa zisul șifonier (valiza) pentru cele 12 luni pe care urma să le petrec acolo.

Ducându-mă la gară cu prietenii mei, nu-mi dădeam seama unde mă duc și m-a apucat o mâhnire, dar drumul a fost frumos. M-am întâlnit cu alte persoane care mergeau, ajungând într-un final, fiind luați din gară de niște domni, neștiind unde vom merge.

Ajungând în cele din urmă în fața unității am fost repartizați în funcție de studii. Norocos din fire, dar și cu liceul, am fost repartizat la un pluton 3 pază obiective. Perioada de instrucție a fost de 3 luni. Trecând timpul încet, cu instrucția zilnică a venit vremea jurământului, întâlniri cu părinții, apoi mersul acasă timp de 6 săptămâni.

Timpul petrecut acasă a trecut de două ori mai repede, apoi m-am întors în armată și am fost mutat la Giurgiu. Acolo aveam impresia că timpul trecea foarte greu. Se apropia momentul pe care îl așteptam cu toții, eliberarea.

Venind timpul plecării am fost uimit de tot ce făcusem pentru țara mea. Aveam camarazi din toate colțurile țării.

Amintiri dureroase din timpul armatei

Mihaela Mavrodineanu, cls. a V-a B

În anul 1978 bunicul se afla la terminarea stagiului militar. Se făcea instrucție și pregătire militară ca în caz de război.

Între timp, comandantul unității l-a chemat în biroul său pentru a-i da o veste. Acesta i-a spus că o să-i dea câteva zile libere pentru a merge la familia sa.

Bunicul a înțeles că ceva nu este în regulă, deoarece zile libere nu se dădeau doar atunci când erau probleme urgente, iar comandantul i-a dat liber spunându-i că este pentru bună purtare.

A plecat de la unitate și s-a întâlnit cu o rudă care i-a spus că străbunica suferise un accident de mașină în urma căruia a decedat.

Întorcându-se la unitate, necăjit de această întâmplare a încetat să mănânce de durere și a continuat să ia pastile și să bea apă deoarece avea probleme cu picioarele. La câteva zile de la venirea în permisie acesta a simțit o durere puternică în stomac, iar în urma investigațiilor a fost operat de urgență de ulcer perforat. În urma operației a fost lăsat la vatră, terminând stagiul militar.

Perioada de armată a tatălui meu

Marius și Ana-Maria, Gîrtofan, cls. a V-a B

Tatăl meu Gîrtofan Georgică a făcut armata pe șantier, că așa se cerea atunci. Între 1995-1996 muncea din zori până în seară. Hrană nu prea se găsea. Foarte rar găseam cartofi și fasole pe masă.

Nu eram departe de deținuții din lagărele germane, slăbisem destul de mult ... paradoxal, cadrele militare erau grase. Mi-l aduc aminte pe comisarul de pluton căruia îi spuneam „Moș Teacă”, avea 130 kg. Ca să plece în permisie unii dădeau: miei, cartușe de Kent, benzină., etc.

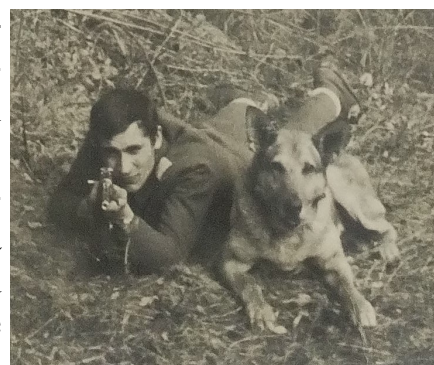

Bunicul și câinele Max în armată

Eduard Albeșteanu, cls. a V-a B

Bunicul meu nu a fost la război, dar a făcut armata și din când în când își amintește de câte o întâmplare pe care ne-o povestește cu nostalgie și blândețe.

Bunicul meu este din Bogdana, el a făcut armata în anul 1976 în satul Stejaru, la Unitatea Militară 0862 din Zărnești, Piatra Neamț. Din când în când își amintește de prietenii lui Codin și Lucian și de câinele lui Max.

Câinele Max era un prieten devotat, mergea alături de el și la bine și la greu. Serviciul militar era obligatoriu. A trecut și prin bune și prin rele. Într-una din serile în care era santinelă la unul din posturile care se aflau în spate.

Programul școlii de militari

Victor Tunaru, cls. a V-a A

Despre militărie mi-a povestit și tatăl meu care a urmat cursurile unei școli militare.

Ca și în cazul stagiului militar și aici aveau obligația să se încadreze într-un program destul de strict, ziua fiind structurată astfel:

06.00-Deșteptarea;

06.00-06.30-Înviorarea;

06.30-07.00-Pregătirea pentru raportul și inspecția de dimineață (în cadrul raportului se prezentau problemele apărute pe timpul nopții, iar în cadrul inspecției, printre altele, se verificau starea ținutei și a armamentului);

07.00-07.30-Masa de dimineață;

07.30-07.50-Pregătirea pentru intrarea la cursuri;

08.00-14.00-Cursuri;

14.00-14.30-Masa de prânz;

14.30-16.00-Timp la dispoziție;

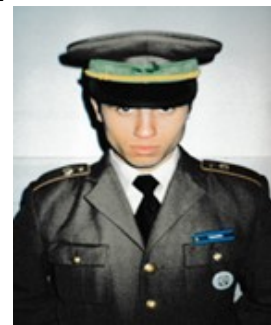
16.00-19.00-Studiu, pregătire fizică, curățare a armamentului sau vinerea program administrativ (când se făcea curățenie generală);

19.00-19.30-Masa de seară;

19.30-20.00-Raportul de seară (printre altele se făcea prezența);

20.00-21.00-Pregătirea pentru stingere;

21.00-STINGEREA.

Aș mai avea multe de spus din cele povestite de ai mei, dar mă opresc aici, iar ca și concluzie, deși le-a fost greu, povestesc cu nostalgie și de cele mai multe ori cu amuzament aventurile lor din vremurile care le-au trăit.

Programul din armată al tatălui meu

Maria Stoica , cls. a V-a A

Dimineața la ora 05.30 era trezirea, apoi mergeau la spălător, iar la 06.00 se făcea înviorarea. La ora 07.00 de dimineață mergeau la masă.

La ora 08.00 mergeau pe câmpul de instrucție. La ora 11.30 serveau suplimentul (un Sandwich). Acesta era programul pe care îl aveau zilnic până la ora 12.00. Se odihneau timp de două ore, după care exersau alfabetul morse la telegraf.

În anumite zile mergeau în poligon unde exersau trăsul cu arma mitralieră și aruncatul grenadelor.

Sâmbăta și duminica programul era mai lejer.

O dată pe săptămână se duceau la film sau la teatru.

Camarazi din armată. Stoica Dănuț Silviu (tata), Vugigeica Florin, Cristea Lucian, Sava Alexandru, Bălan George, Zgubea Cornel.

Tradiția Plugușorului la Voievoda

De Anul Nou tradiția Plugușorului se păstrează de sute de ani în comunitatea românească. Băieții care participau la acest obicei se îmbrăcau astfel:

- unii în costum popular urau în spatele bradulșuii venirea Anului Nou;
- câțiva colindători sunt îmbrăcați în costume populare și bat din bice;
- alții sunt îmbrăcați în ofițeri care stăteau în față și orientau urătorii prin sat.

Amintiri din comunism

Toma Leonard, cls. a V-a A

Țara noastră, în perioada comunistă avea fabrici multe, o industrie dezvoltată, se produceau diverse mărfuri care erau vândute în toată lumea pentru achitarea datoriei externe Aveam combinate puternice în industria chimică, petrolieră, cu produse căutate peste hotare. Toți oamenii aveau serviciu;

După școală erai repartizat în țară în funcție de media obținută.

Majoritatea populației își permitea concedii la mare și la munte în același an.

În ciuda regimului comunist s-au păstrat, obiceiurile tradiționale, spre deosebire de astăzi când aceste valori sunt puse sub semnul întrebării în contextul globalizării.

Populația României atinge cca. 23.500.000 locuitori, astăzi sunt cca. 19.500.000. Flota comercială ocupa locul 4 pe glob în 1989. S-au construit blocuri de locuit, baraje—hidrocentrale (Porțile de Fier), centrala nucleară de la Cernavodă.

Sursa foto: Internet

Bunicul meu a jucat în filmul istoric „Burebista”

Miruna Pîrvan, cls. a V-a B

Filmul istoric Burebista a fost realizat în anul 1980, regizor Gheorghe Vitanidis, scenarist Mihnea Gheorghiu. Rolurile principale au fost interpretate de George Constantin, Ion Dichiseanu, Emanoil Petruț, Alexandru Repan, Ernest Maftei, Ovidiu Moldovan și Șerban Ionescu.

Acțiunea filmului se petrece în secolul I î.Hr., în perioada domniei regelui Burebista, conducătorul primului stat dac centralizat.

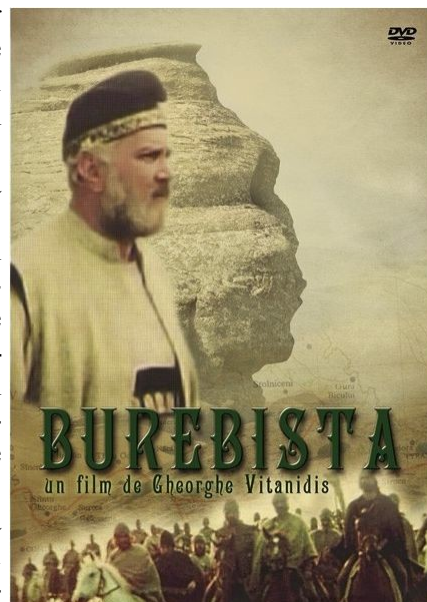
Respectând porunca „marelui gânditor” Zamolxis și dându-și seama că „unirea face puterea”, marele preot Deceneu (Emanoil Petruț) le cere dacilor să-i jure credință principelui Burebista (George Constantin) și îl încoronează la Sarmizegetusa ca rege al tuturor getodacilor. Cu acest prilej, regele rostește un discurs către poporul dac în care afirmă că Dacia va rămâne o țară liberă. El se gândește să-și ridice neamul „prin exerciții și instrucție, prin disciplină și ascultare de porunci, și prin cumpătare”.

„Burebista află de la solii greci Acornion (marele preot de la Dionysopolis) (Alexandru Repan) și Mitran (prinț și sfetnicul regelui Mitridate al VI-lea al Pontului) că romanii vor să ocupe cetățile pontice grecești. În acest scop, generalul roman Pompei l-a trimis pe proconsulul Hibrida (Mircea Anghelescu) al Macedoniei, cu o armată de 10.000 de soldați din Legiunea Macedonica, să ierneze în cetățile pontice. Burebista decide să coboare cu armatele lui în Tracia pentru a-i alunga pe romani și a proteja cetățile.

Oștile dacice reușesc să-i alunge pe romani din cetățile pontice Histria, Tomis și Callatis, iar oștile comandate de Carp (Corado Negreanu) îi alungă și din Dionysopolis. Pe drumul de întoarcere, Burebista îi poruncește lui Viezure, șeful poliției dacice, să trimită înapoi carele încărcate cu podoabe scumpe și aur, care fuseseră luate din cetățile pontice. Victoria dacilor este celebrată printr-o serie de jocuri ale bucuriei.

Între timp, regele Mitridate a fost ucis în luptă de romani, el trimițând anterior o scrisoare în care l-a rugat pe Burebista să-i continue planul de alungare a romanilor din Balcani. La curtea regelui dac sosește Acornion, care aduce un mesaj de la Pompei prin care acesta din urmă îl ruga pe rege să-i ofere ajutor împotriva lui Cezar. Temându-se mai tare de Cezar, Burebista îl trimite pe diplomatul grec să se întâlnească cu Pompei. Deși voia să-și păstreze oastea intactă pentru confruntarea viitoare cu romanii, Burebista este nevoit să-și trimită armatele în ținutul celților. Cezar l-a învins pe Pompei.

După cucerirea Galiei (53 î.Hr.), Julius Cezar se gândește să înceapă războiul împotriva dacilor, râvnind la resursele lor de fier și de aur. El anunță că se va îndrepta spre Roma pentru a face ordine și, după înfrângerea lui Pompei în lupta pentru putere, va porni cu armata spre Dacia Felix. Viitorul rege al Daciei ar urma să fie Hierpus pe care romanii l-au salvat de la moarte, răscumpărându-l cu mulți bani de la celți. În anii următori, Burebista se pregătește și el pentru viitorul război, dar Acornion vine de la Roma și aduce vestea că Cezar a fost asasinat în Senatul Roman de foștii săi aliați. Regele dac afirmă că toți regii mor, iar „nemuritor este numai gândul nostru de unire, de neatârnare și de bună vecinătate”. Sursa: wikipedia.ro

ARTILERIA , O ARMĂ IMPORTANTĂ

Rizea Larisa, cls. a V-a B

Un loc însemnat a fost atribuit, în același timp, mijloacelor de luptă antitanc, prin constituirea unor subunități și unități capabile să acționeze împotriva tancurilor performante.

În perfecționarea structurii organizatorice a artileriei de la toate eşaloanele și a dotării acestora s-a avut în vedere realizarea unui acord deplin între posibilitățile mijloacelor din înzestrare și misiunile pe care lupta le impunea subunităților, unităților și marilor unități de arme întrunite. Au fost dezvoltate în mod armonios toate categoriile de artilerie, ținându-se seama și de particularitățile fizico-geografice ale teritoriului țării. Ca urmare, ponderea artileriei în cadrul marilor unități și unităților de arme întrunite a crescut simțitor. Concomitent au fost precizate principiile asigurării tehnice cu armament și muniții, care și-au găsit reflectarea într-o restructurare a organelor și formațiunilor pentru asigurarea cu armament și muniții.

În afara tehnicii și armamentului asimilat anterior, gama produselor realizate a fost extinsă în domeniul armamentului de artilerie, mijloacelor antitanc, a tehnicii de calcul, a aparatului optice specializate, a mijloacelor de transport și de luptă, creându-se totodată condițiile necesare pentru fabricarea în țară a armamentului complex de artilerie.

Referindu-ne la armamentul de artilerie produs în țară putem enumera: tunul antitanc cal. 100 mm Md. 1975 și Md. 1977; obuzierul cal. 152 mm Md. 1981; tunul obuzier cal. 152 mm Md. 1985; tunul cal. 130 mm Md. 1982; aruncătorul cal. 82 mm Md. 1977; aruncătorul cal. 120 mm Md. 1982; aruncătorul de proiectile reactive (21 tuburi de ghidare) cal. 122 mm; aruncătorul de proiectile reactive (40 tuburi de ghidare) cal. 122 mm; aruncătorul de proiectile reactive (40 tuburi de ghidare) containerizat cal. 122 mm Md. 1988; tunul de munte cal. 76 mm Md. 1982; aruncătorul de grenade antitanc A.G.-9 .

Artileria română în contextul reformei militare de după 1989 în armata română a fost nevoie să se conceapă și să se pună în operă un sistem artileristic capabil să ofere: disponibilitate îmbunătățită, siguranță mai mare, timp de ripostă redus, interoperabilitate în NATO, precizie ridicată, eficiență sporită. Sursa: www.forter.ro

Tatal elevei Rizea Larisa și camarazii, pe câmpul de instrucție sub camuflaj

Stră-străbunicul meu a participat la Războiul pentru întregirea neamului românesc 1916-1919

Negrilă Alexandru, cls. a V-a A.

În imaginea din dreapta este străbunicul bunicii mele, Tulai Ioan (din Cluj), **fotografiat la împlinirea vârstei de 100 de ani**. Acesta era cunoscut în satul în care trăia drept “bătrânul”, datorită faptului că era unul dintre cei mai învârstă oameni de pe acolo. El avea o poreclă: „al lui Buta Mihăilă”.

S-a născut în anul 1874, la data de 06 februarie și a trăit până la 13 martie 1976, cunoscându-și stră-strănepoata (verișoară primară a mamei mele).

El a participat la Primul Război Mondial, în luptele din Galiția, conform spuselor sale. Povestea că mergeau mult pe jos, zile întregi, înfometăți și fără apă. În această situație, atunci când a văzut pe jos o bucată de pâine uscată a fost tentat inițial să o mănânce singur, dar gândindu-se că și ceilalți erau în aceeași situație a împărțit-o cum a putut cu alți câțiva camarazi de arme.

Străbunicul meu, Țilea Emil Ioan, a fost rănit grav la mână și picior în luptele din Al Doilea Război Mondial

Negrilă Alexandru, cls. a V-a A.

În fotografiile de mai jos este străbunicul meu, Țilea Emil Ioan, bunicul mamei mele, aflat în spitalul de la Târgu Jiu. În cel de-al Doilea Război Mondial a participat la luptele din Moldova (unde au fost trimiși cu trenul). A făcut parte dintr-un regiment de infanterie și a fost rănit la scurt timp după înrolare.

A fost spitalizat în perioada 11.05.1944 – 28.01.1945 la Spitalul din Târgu Jiu, după ce a fost “ rănit de glonț în brațul stâng și în regiunea coapsei stângi în luptele din sectorul Păstrăveni, județul Neamț.” (conform certificatului medical nr. 32H357.O.Z1476, eliberat de spitalul Târgu Jiu).

În fotografia din dreapta jos, străbunicul meu se află în salonul de spital, iar în fotografia din dreapta jos, este în curtea spitalului, alături de alți colegi de suferință. Rănile pe care le-a avut nu au rămas fără repercusiuni, rămânând cu paralizie la câteva degete de la mâna stângă și la piciorul stâng.

Străbunicul meu rănit, îngrijit de surorile medicale la spital

Străbunicul meu, al 2-lea din stânga, alături de camarazii de suferință

Străbunicul meu a luptat în munții Tatra

Cătălin Bobur, cls.a V-a A

Străbunicul meu a luptat în Armata a 4-a, Brigada a 4-a artilerie. Vorbea despre anii petrecuți pe front, unde curajul și frica morții se amesteca cu speranța.

Avea 20 de ani când a fost înrolat. La despărțire, tatăl său i-a spus să fie cinstit pentru că așa nimic nu îl va doborî și să nu se întoarcă acasă dezertor. A făcut instrucție 3 luni la Timișoara, apoi a fost trimis pe frontul de vest unde a luptat pentru eliberarea Ungariei și a Cehoslovaciei. Cele mai grele lupte s-au dat la Budapesta și în Munții Tatra, ele fiind soldate cu mari pierderi de vieți omenești. Toți soldații erau speriați, pe front era și normal, cine dorea să moară? Au luptat alături de armata rusă până la 3 km de Praga. Nu mai simțea oboseala deși era rănit. A stat ascuns într-o groapă timp de 3 zile, să nu fie luat prizonier de naziști. După victorie, străbunicul s-a întors acasă pe jos. Era tânăr și nerăbdător să vina acasă la familie. S-a căsătorit, a făcut copii, apoi au apărut alte situații conflictuale: comuniștii ajunși la putere i-au luat pământul și animalele, nu a contat că a luptat pentru țară în război.

Raționalizarea alimentelor în comunism.

Mădălina Macavei, cls. a V-a a

În decembrie 1989, regimul comunist s-a prăbușit. După ce au trecut prin război, străbunicilor noștri li s-au luat cu brutalitate drepturile și libertățile democratice, fiind forțați să accepte un nou tip de societate fără clase sociale, fără proprietate privată după modelul din Uniunea Sovietică. Comunismul era o societate egalitară cu un partid unic.

În 1948 s-a înființat Securitatea, poliție politică, a cărei scop era să-i distrugă pe cei care se opuneau comunismului. Abia în 1964, au fost grațiați deținuții politici anticomuniști, în timpul lui Gheorghe Gheorghiu Dej.

În perioada lui Nicolae Ceaușescu magazinele erau cu rafturile goale. Se găseau conserve de legume, creveți vietnamezi, etc. Alimentele de bază erau pe cartelă. Cartela era un fel de bon cu pătrățele pe care îl decupa sau semna vânzătorul. O persoană avea dreptul la o jumătate de franzelă pe zi. Odată pe lună aveai dreptul să cumperi 1 kg zahăr, 1 kg ulei, 1 kg carne, 1/2 pachet unt și 5 ouă de persoană.

Ca să cumperi lapte trebuia să te așezi de noaptea la coadă. Astăzi lucrurile stau diferit. Produsele abundă pe piață. Unii oameni nu-și dau seama de lumea în care trăiesc.

I.C.S.M. Alimentara
BRAFĂVIȚA Nr. 4
UNITATEA Nr. 4
Familia
cu domiciliul în str. nr.
compusă din persoane.
Prezenta este netransmisibilă.
Pierderea ei anulează dreptul de a ridica piinea.

Trim. III/

SEPTEMBRIE

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30		

AUGUST

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	

IULIE

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	

Valabil numai cu ștampila. I.P.Bv. — 50.319/68 120.000 ex.

Participarea României la Primul Război Mondial alături de Antanta (Franța, Anglia, Rusia, etc.) a deschis calea către realizarea visului milenar al românilor și anume, unirea tuturor teritoriilor unde se vorbea limba română și se păstrau aceleași tradiții strămoșești.

Cronologia Marii Uniri

- 27 martie 1918 - la Chișinău s-a hotărât unirea Basarabiei cu România.

- 15 noiembrie 1918 - la Cernăuți s-a hotărât unirea Bucovinei cu România.

- 1 decembrie 1918 - la Alba Iulia s-a hotărât unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu Regatul România.

Pentru consfințirea unirii armata română a contracarat acțiunile destabilizatoare ale unor militari din Ungaria și în anul 1919 a ajuns la Budapesta unde a înlăturat guvernul comunist ce se instalase și contesta unirea Transilvaniei cu Regatul România, patria străbună.

Pe monumentele eroilor dedicate celor peste 450.000 de militari care și-au dat viața pentru țară, aflate în fiecare localitate din țară, putem observa inscripționat: „Monumentul eroilor 1916-1919”

Regele Ferdinand și Regina Maria au fost încoronați Regi ai României Mari la 15 noiembrie 1922, în catedrala din Alba Iulia.

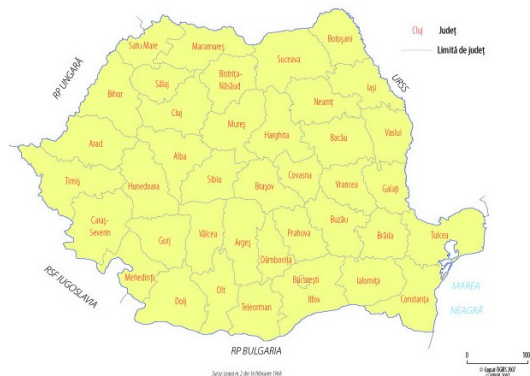
Avantajele unirii Basarabiei, Bucovinei și Ardealului cu Regatul România au fost: mărirea suprafeței teritoriale, creșterea numărului de locuitori, dezvoltarea economică bazată pe agricultură, industrie, comerț, extracția de petrol etc.

Marea Unire nu a fost pe placul marilor puteri, astfel că în anul 1940 s-a produs o mare

pierdere de teritorii. Al Doilea Război Mondial începuse în 1939, iar înțelegerile secrete între Germania Nazistă și Rusia comunistă au dus la sfârșirea țării. În 1940 am pierdut Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța, Nord - Vestul Transilvaniei și Sudul Dobrogei (Cadrilaterul).

Prin participarea la Al Doilea Război Mondial am recuperat o parte din teritoriile pierdute. Sperăm că odată cu extinderea Uniunii Europene să se realizeze reunificarea mult visată.

Amintiri din comunism

Andreea Selea , cls. a V-a A

Fiecare familie are o poveste și o întreagă istorie care s-a transmis prin viu grai de la bunici la nepoți, de la părinți la copii. Nu există familii fără rădăcini, cum nu există popor fără istorie.

Am discutat cu bunica mea despre școala și viața în timpul regimului comunist și am aflat că venirea comuniștilor străbunicului meu i-a fost confiscat magazinul. Avea o afacere impresionantă pentru vremurile respective.

Au fost introduse cartele pentru alimente, pe care le primeau cu rația, astfel erau raționalizate alimentele cum ar fi zahărul, uleiul și pâinea.

La școală toate fetele erau obligate să poarte părul prins. Băieții erau obligați să poarte uniformă neagră, cu cămașă albă sau bleu. Erau puși băieții cu fete, să nu vorbească.

Din discuțiile cu mama mea am aflat că în perioada comunistă viața era mai grea ca acum, nu aveau lumină, temele trebuia să le facă la lumina lumânării. Mărfurile se vindeau pe sub mână, pe ascuns, cine avea relații la magazine mai găsea câte ceva. Se stătea la cozi imense. Cu toate acestea oamenii aveau serviciu și primeau apartamente de la stat.

A fost pionieră, iar la școală uniforma era obligatorie, inclusiv cravata roșie prinsă cu inel la gât. Se făcea practică la cules de bumbac, iar în atelierul școlii învățau să țeară.

De la tata am aflat că a fost o viață foarte grea în perioada comunistă, apa caldă nu curgea la robinet decât marțea și vinerea. Pâinea se dădea pe cartelă, dacă erai 4 membri, puteai să cumperi 2 pâini, o jumătate de pâine pe zi de persoană.

Sursa foto: Internet

Sursa foto: Adrian Siea, cls. a V-a A

☐	COLECTIVUL DE REDACȚIE	☐
☐	Cătălin Bobur	☐
☐	Ioana Dobrin	☐
☐	Andrei Drăgan	☐
☐	Ana Maria Gîrtofan	☐
☐	Marius Gîrtofan	☐
☐	Iustin Haită	☐
☐	Marilena Jianu	☐
☐	Mădălina Macavei	☐
☐	Mihaela Mavrodineanu	☐
☐	Angel Cristian Măgureanu	☐
☐	Anais Mihai	☐
☐	Andrei Moraru	☐
☐	Alexandru Negrilă	☐
☐	David Pantelie	☐
☐	Mario Pieleanu	☐
☐	Miruna Pîrvan	☐
☐	Daria Satmari	☐
☐	Maria Savu	☐
☐	Andreea Selea	☐
☐	Adrian Siea	☐
☐	Maria Stoica	☐
☐	Leonard Toma	☐
☐	Victor Tunaru	☐
☐	Prof. coordonator: Cătălin Ionuț Florea	☐